

[Bølvig]

stre, der havde accepteret socialdemokratiets udenrigspolitik, og det har jeg været glad og tilfreds med, men nu begynder jeg ligefrem at blive ængstelig for, at det ikke er tilfældet, og at det også langt hen ad vejen er socialdemokratiet, der er ved at acceptere og overtage venstres udenrigspolitik.

Honoré (KrF):

Udenrigsministeren svarede på mit spørgsmål om, hvorfor man ikke vil ophæve boykot imod Rhodesia, når man ikke har nogen boykot imod Sydafrika, med et argument, som jeg vil kalde rent formalistisk, nemlig at vi er medlemmer af FN og FN har besluttet det. Det er ikke noget svar på det indholdsmæssige, at Rhodesia ikke længere har noget hvidt mindretalsdiktatur og ikke har apartheid.

Hr. Gert Petersen mente, at styret i Sydafrika er det værste i verden, og begrundelsen skulle være, at man ikke kan krybe ud af sin hud – det er noget objektivt givet – hvorimod man kan skifte overbevisning. Der findes dog styre, der har organiseret folkedrab, stammedrab; dér kan man heller ikke krybe ud af den stamme, man tilhører. Mener hr. Gert Petersen virkelig, at styret i Cambodia og dets gerninger i de sidste år har været bedre end styret i Sydafrika?

Hvad angår sportspolitikken i Sydafrika, vil jeg gerne citere »Idrætsliv« nr. 6 fra 1978, hvor sportsjournalisten John Idorn refererer forholdene i Sydafrika, sådan som han har lært dem at kende. Han skriver:

»Det blev lovligt, pligtigt at åbne alle klubber i september 1976. Ingen klubber må længere afvise medlemmer på grund af race, religion eller farve. . . . Jeg var på syv idrætspladser – alle vegne var der såvel hvide som ikke-hvide.« – og så kommer det, hr. Poul Nielson – »Men ingen steder var tilskuerne delt, intet sted var der adskilte toiletter, intet sted var der separate barer (de findes andre steder), intet sted var der adskilte omklædningssrum.«

Det ser altså ud til, at integrationen trods alt er ret fremskreden i Sydafrika i hvert fald de steder, som hr. John Idorn så. Det er med andre ord et lidt anderledes billede end det, hr. Poul Nielson gav os fra talerstolen for lidt siden.

I samme artikel er der et meget interessant interview med den sorte vicepræsident i det sydafrikanske atletikforbund, en vis hr. Edward Setshedi, der sagde:

»Dette var utænkeligt for fem år siden. Nu har vi total integration i sydafrikansk atletik helt ned til klubplan – men ingen af vore kan rejse ud i verden, og ingen udefra må komme hertil, efter at vi blev ekskluderet i Montreal. Det er en barok situation for os sorte nu – vi har lavet én organisation for atletik. Vi har opfyldt alle krav om lige ret for alle, vi har åbne konkurrencer overalt i Sydafrika hver weekend – og vi udelukkes alligevel. Det er noget, vi idrætsledere ikke forstår. Vi ved godt, at udlandet har reageret på de sortes vegne – på mine racefællers vegne – men hvad er resultatet af den boykot? Den rammer hårdest de af mine racefæller, der har sporten som et af de få steder, hvor de kan få lejlighed til tidligt at komme til udlandet til at prøve sig selv. Og hvordan skal vi nu bære os ad med at vise, at vi nu har opfyldt de krav, man fra IAAFs side stillede til os, når man ikke vil komme herved, når vi er udelukket fra at møde frem på kongresserne, og når vi ikke må sende vore folk til udlandet, for at de dér kan fortælle om, hvad der er sket herved. Jeg har selv svært ved at forstå, at vi er kommet så langt, som vi er.«

Jeg synes, det er nogle synspunkter med hensyn til samkvem mellem sydafrikanske sorte og hvide sportsfolk og den øvrige verdens sportsfolk, som vi i langt højere grad skulle tænke over, og som måske kunne give anledning til at revidere dansk idrætspolitik.

Ib Christensen (DR):

For god ordens skyld vil jeg gerne sige til hr. Steen Folke, at de synspunkter, jeg har fremført her i dag på retsforbundets vegne, er de samme, som jeg gjorde gældende i forbindelse med folketingsbeslutningen i foråret vedrørende forholdet til Sydafrika. Det er også netop baggrunden for, at vi ikke kan tilsige venstresocialisterne vor støtte til det forslag, der foreligger her. Vores synspunkt såvel nu som dengang var, at sanktioner, der naturligt ligger inden for regeringens og folketingets regie, kan og bør man foretage, men derimod bør man indskrænke sig til henstillinger og opfordringer, når det drejer